

Wycliffenytt

4/2021 / ÅRGANG 43 / WYCLIFFE.NO / SAMMEN OM BIBELOVERSETTELSE

Ordet tar bolig

TEMA

*Bibelen på
hjerter-
språket*

➤ Kvifor tek det tid? ➤ Traumebehandling i Etiopia

Ansvarlig utgiver: Wycliffe
Postboks 6625 St. Olavs plass, 0129 Oslo
info@wycliffe.no | wycliffe.no
Organisasjonsnr 980334600
Besøksadresse: Bernhard Getz' gate 3, Oslo
Telefon: + 47 22 93 27 80

Ansvarlig redaktør: Agnes Lid
I redaksjonen: Mari Jelmert Godtfredsen
Daglig leder: Agnes Lid

Styret: Ragnhild Böhler, Geir Edvin Frøen,
Solvår Ask Isene, Knut Holter, John Vidar Larring,
Steinar Sødal, Eyvind Olafsrud, Anette Tombleson
og Hæge Aasmundtveit.

Frivillig abonnement: kr 200,-
Gavekonto: 3000 15 45546
Wycliffe bistand: 3000 20 75047
Vipps: 520 000

Wycliffes medarbeidere og driften av kontoret
er avhengig av økonomiske gaver. Disse kommer
hovedsakelig fra menigheter, organisasjoner
og enkeltpersoner som øremerker beløpene til
ønsket formål.

Norske bibeltekster er hentet fra Bibel 2011

Design: Torunn Hvale Melbø
Forsidebilde: Unsplash
Trykk: Polinor

Wycliffe

Wycliffe er en tverrkirkelig misjonsorganisasjon.
Formålet er å bidra til at bibeloversettelse,
alfabetisering, språkforskning og utviklings-
arbeid finner sted blant folkegrupper som
har behov for det. Wycliffe har utsendinger i
Afrika, Asia og Oseania.

LEDER

AGNES LID / DAGLIG LEDER

Følg meg, sa Jesus

I høst har det gått en debatt i de kristne mediene i Norge.
Er det bra for unge mennesker å bli utfordret til å leve
helhjertet for Jesus, eller kan de ta skade?

Utgangspunktet for debatten er
The Send, et planlagt arrangement
på Telenor Arena 25. juni 2022.
Målet er å samle over 10.000 ungdommer
og inspirere til å leve *all in* for Jesus. Bør
dette anbefales eller advares mot?

Når Jesus kalte sine disipler, var det
med ordene «følg meg», ser vi i evangeli-
ene. Og Jesus gjorde det tydelig at den
som ville følge ham, ville tape noe, men
vinne noe annet. Det var radikalt! Disse
kallstekstene har i to tusen år inspirert
mennesker til etterfølgelse. Til å leve et liv
i tro på Jesus og være en representant for
Guds rike både på eget hjemsted – og til
jordens ender. I generasjon etter genera-
sjon har mennesker blitt mobilisert til å
leve som kristne, bygge menighet, og gå
med evangeliet til andre folkeslag.

Mange av oss som er godt voksne had-
de sterke opplevelser i ungdommen som
var med å gi retning i livet. Selv deltok jeg
på leirer og konferanser gjennom tenår-
ene, og kom ofte hjem begeistret og tent.
Fellsskapet og forkynnelsen inspirerte.

Et klart ønske om å følge Jesus festet seg.
Troen modnet gradvis. Da Broder An-
dreas og Loren Cunningham talte i Njård-
hallen i Oslo, var jeg tilstede og ville gi
respons, men var for ung til å melde meg
til tjeneste. Likevel ble frø plantet. For
meg resulterte det i senere veivalg som
å ta et år på bibelskole, gå ut i korttids-
tjeneste, være engasjert i lokalmenighet
sammen med mann og barn, og mange
år senere - fulltidstjeneste i Wycliffe. Jeg
er takknemlig for de som utfordret meg
til å søke Guds vilje og vei i livet!

Samfunnet unge mennesker vokser
opp i i dag, er sekulært. En naturlig driv-
kraft er å realisere seg selv, søke materiell
trygghet, leve et godt liv. Det trenger
ikke være noe galt i noe av dette, men
det blir usunt hvis dette er alt. Fallhøy-
den blir også stor. For hva er et godt og
meningsfylt liv? Materialisme kan ikke
tilfredsstille menneskets dypeste lengsel
etter mening. Men det kan Gud.

Over 20 norske kirker og organisasjo-
ner har gått sammen om å planlegge og

” Vi vil bidra til at unge mennesker kan samles, bli inspirert, veiledet og fulgt opp.

arrangere *The Send*. Det i seg selv er stort! Wycliffe er med, og jeg gleder meg over at kristen-Norge står sammen. Vi vil bidra til at unge mennesker kan samles, bli inspirert, veiledet og fulgt opp. Tenåringer og unge voksne skal få erfare at de ikke er alene om å ville leve for Jesus. Vi er mange. Og de unge skal få erfare at vi som er eldre vil være der og inkludere, være mentor, støtte og samarbeide. De som ønsker det, vil bli fulgt opp.

Så hvorfor er det debatt om dette? De som advarer mot *The Send*, er blant annet redd for at unge skal bli pålagt ansvar og byrde for å vinne verden for Gud. Presset kan bli stort. Sånt blir det utbrente mennesker av. Mange har gjort seg erfaringer de gjerne skulle vært foruten. Disse stemmene må vi som står som arrangører av *The Send*, lytte til. Vi må lære av feil som er begått.

Men - vi må ikke 'kaste barnet ut med badevannet'. Jeg tror det er en større fare i dag at det snakkes for lite og ikke for mye om misjon i norske menigheter. At det er for lite utfordring til etterfølgelse. Jeg tenker ofte at jeg var heldig som fikk slike utfordringer da jeg var ung. Jeg ble fortalt at Gud ville lede meg, at jeg kunne søke hans vilje for mitt liv. Jeg hadde forbilder, og jeg ble del av et ungdomsmiljø der troen fikk slå rot. Det var både befriende og spennende. Og det er det fortsatt.

I Wycliffe snakker vi ofte om 'Guds misjon' – at Gud er i virksomhet for å realisere sin frelsesplan i verden. Vi er hans medarbeidere i den forstand at vi får være med på det han gjør. Vi har ikke ansvar for å redde verden, og vi har heller ikke ressursene til å gjøre det. Men vi kan stille oss til disposisjon, svare ja til hans kall, og delta i Guds rikes arbeid. For oss i Wycliffe betyr det å være med å gjøre Bibelen tilgjengelig på nye språk.

Vi fortsetter å utfordre mennesker til tjeneste i Wycliffe. Men vi kan ikke forespeile nye kandidater et enkelt og behagelig liv. Av de som har vært i tjeneste bare de siste 10 årene har mange møtt på vanskeligheter. Det har vært utfordringer knyttet til fysisk og psykisk helse, ulike traumatiske opplevelser, visumvansker og evakuering. Usikkerhet, risiko og offer. I tillegg, avstand til kjente og kjære i hjemlandet. Å følge Jesus har sin pris enten man krysser landegrenser eller ikke. En pris å betale – men også en å vinne.

Så når jeg likevel vil anbefale unge mennesker å innvie sine liv til tjeneste, er det fordi jeg er trygg på at Gud er god. *All in* for Jesus betyr ikke selvutslettelse eller tvangstrøye, men er en invitasjon til et liv med Gud. Å leve i tråd med Skaperens hensikt, som Guds medarbeider, er det beste valg vi kan gjøre! ■

Minner om mulighet til skattefradrag

Har du gitt minst 500 kroner til Wycliffe (eller noen av våre utsendinger) i løpet av 2021, så kan du få skattefradrag for det du har gitt.

For at vi kan innrapportere gavene du har gitt oss til skattemyndighetene, trenger vi personnummeret ditt. Har du fått skattefradrag tidligere, har vi det vi trenger. Dersom du er i tvil kan du kontakte oss på epost, info@wycliffe.no, eller ta kontakt på telefonnummer 22 93 27 80.

Er språk et hinder for Gud?

I familien vår er vi lidenskapelig opptatt av språk! Til vanlig snakker vi norsk, engelsk og russisk hjemme. I tillegg lærer vi tre asiatiske språk: nasjonalspråket her vi bor, nasjonalspråket i nabolandet hvor vi skal arbeide, og språket til folkegruppen vi skal oversette Bibelen med. Heldigvis ser vi på språklæring som et privilegium.

TEKST OG FOTO UTSENDING I SØRØST-ASIA

Hvorfor utsette seg for sånt?

Da svigermor, som kun snakker russisk, hørte at vi forberedte oss på å lære tre asiatiske språk, sa hun: 'Ikke gjør det! Hvorfor utsette seg for noe sånt?' Heldigvis opplever vi det annerledes og ser ikke på språklæring som noe negativt. Vi ser det som et privilegium å få lov til å bruke tid på språkstudier. Ja, det er mye pugging, men språket åpner dører inn til helt nye verdener. Gjennom språklæring får vi komme tett på andre folk og kulturer. Vi får bli kjent med folk som er forskjellige fra oss, og på samme tid så like.

Når man lærer språk, tror jeg man kommer lengst dersom man tenker:

'Jeg kan ingenting! Det er dere som er ekspertene. Lær meg!' Å ha en slik holdning kan være slitsomt, og det er definitivt en øvelse i ydmykhet, men det er også befriende. I tillegg ser vi at de som står på den andre siden, læremestrene, blir beriket. Når vi verdsetter andres språk, kultur og ikke minst ekspertise, er vi med å bekrefte deres verdi.

Selv om språklæring er gøy, hender det likevel at vi blir utålmodige. Grunnen til at vi lærer språk er for å kunne jobbe med bibeloversettelse. Og noen ganger vil vi så gjerne starte med en gang! I de stundene hjelper det å tenke på våre kollegaer som er kommet litt lenger enn oss. Om ikke lenge kan også vi få lov til å

begynne på 'den egentlige oppgaven'.

Gud er med!

En kollega, Dan*, har endelig begynt å lære språket som skal få Bibelen oversatt for første gang. Vi kaller språket han jobber med for *ne*-språket*. På et Zoom-møte spurte støttespillerne til Dan hva han trengte forbønn for. Han sa han trengte å finne noen som kunne lære han *ne*. Dan visste ikke hvordan han skulle komme videre med språklæringen, for politisk uro og korona hadde stengt alle grenser inn til landet.

Samme dag hadde noen andre kollegaer kjørt rundt og lett etter et hus de kunne leie. Mens de holdt på, så de plutselig en

ut selig så de en bil med Jesus skrevet bakpå... De bestemte seg for å følge bilen...

bil det stod Jesus skrevet bakpå. De tok en rask beslutning om å følge etter den bilen. De kjørte opp en humpete, støvete vei, og stoppet ved foten av et fjell. Der lå en kristen internatskole som hadde samlet tenåringer fra ulike etniske grupper. De hadde kommet for å lære om Bibelen, musikk og forskjellige språk.

Våre kollegaer gikk ut og spurte rektoren om hvilke grupper som var der. Han ramset opp alle som var representert, og plutselig hørte de ordet *ne*. Ivrige fortalte de Dan om møtet og kontaktene de hadde fått. Dan kjørte dit for å undersøke mer, og han ble satt i kontakt med en 18-åring som studerte på skolen.

Gud ser oss

Ifølge gutten (som også snakker nabolandets nasjonalspråk) er han den eneste blant *ne*-folket som har fullført videregående. Hans drøm er å studere teologi og reise tilbake til folkegruppen sin som pastor. Da Dan spurte gutten om han kunne hjelpe ham med språklæring, ble han veldig begeistret. 18-åringen ante ikke at noen ville oversette Bibelen til hans språk, og tenk – nå kunne han ta del i det arbeidet!

Internatskolen ligger kun seks minutter fra Dans kontor. 18-åringen vet ikke om noen andre fra sin språkgruppe i området. Det er ganske utrolig hvordan Gud kan lede! Noen ganger må vi vente

lenge på bønnesvar, og andre ganger kommer det svar på under 24 timer. Men Gud er med oss hele veien! Han kaller oss til å gå ut, han utruker og baner vei for oss. Det er spennende å få lov å tjene en slik Gud!

Selv om vi i familien elsker språk, hadde vi likevel aldri valgt å lese en fremmedspråklig bibel fremfor en som er på hjertespråket. Derfor jobber vi med bibeloversettelse. Vi vil at mennesker som aldri før har hatt mulighet til det, skal få høre Gud tale til dem uten at de skal måtte gå veien om et fremmed språk. Veien virker tidvis lang, men en dag vil Gud snakke til alle, gjennom Bibelen, på hjertespråket. Vi er takknemlige for å kunne bruke evnene våre i denne tjenesten! ■

* Navnene er endret grunnet sikkerhet

Toppen før toppen

Hvis du har vært på fjelltur med mål om å bestige en bestemt topp, har du sikkert opplevd å se toppen i det fjerne og tenkt at du snart var framme, bare for å oppdage litt senere at toppen lå lenger bak. Ja, kanskje bak den neste høyden også. Slik føles mange ganger arbeidet med bibeloversettelse også, men vi når toppen til slutt!

TEKST OG FOTO KARI STRØMME / UNSPLASH

Bildet er fra sjekking av Galaterbrevet. Gud har gitt oss medarbeidere!

Ferdig, men ...

Vi har nettopp nådd en slik 'nesten framme' topp. Den 7. oktober fikk vi bekreftet at hele Det nye testamentet på k-språket er godkjent av konsulent, og dermed klart til utgivelse. Det er bare et men; det må først revideres. Hva betyr det?

En revisjon må til for å gjøre det endelige produktet så bra som mulig. Så nå må vi gjennomgå tekstene og tilbake-oversettelsene igjen for å finne og korrigere feil som kan ha blitt oversatt, sørge for en konsekvent oversettelse av nøkkelbegreper, og legge til henvisninger, kart og ordforklaringer. Særlig er dette viktig for bøker vi oversatte for mange år siden.

I revisjonen må vi også kontrollere tegnsetting, sjekke fotnoter, staving og masse annet. Andre som har vært igjen gjennom denne prosessen, sier det kan være både stressende, frustrerende og over-

veldende, så vi trenger virkelig forbønn. Noen oversetterteam bruker mange år på dette, men vi håper at vi kan få det gjort i løpet av et par år.

Man kan lett bli motløs i dette arbeidet, spesielt om man tenker: Hva om ingen vil lese det vi har arbeidet med så stor del av livet! Forholdene vi arbeider under er ikke de enkleste, og det er ikke alle som er begeistret for det vi gjør. Flere k-folk som skriver til meg, er overbevist om at Bibelen har vært tuklet med i oversettelsesprosessen. De påstår at man ikke kan stole på det som står. Men når motløsheten siger inn, hjelper det å huske på hva Herren har gjort så langt. Gud har tidligere åpnet dører, og han kan gjøre det igjen.

Vi ser ikke hele bildet

Etter første periode ute, var vi ganske motløse. Vi hadde lært nasjonalspråket og hadde begynt å lære k-språket, men syntes språklæringen tok altfor lang tid. Språkområdet var utrygt på grunn av geriljavirksomhet så vi fikk kun bo et halvt år i en k-landsby før første hjemmeopphold.

Da vi kom tilbake i 2001 var det heller ikke mulig for oss å bo i språkområdet. Det var fortsatt ikke trygt, og vi måtte også ta hensyn til barnas skolegang. Likevel åpnet Gud dører for oss: Vi fikk to hushjelpere som snakket k-språket, og etter flere år fikk vi to medoversettere som var villige til å være hos oss i flere måneder av gangen. Ved deres hjelp ble Jonas bok, som første

bibedel på k-språket, godkjent i 2006. Etter fem-seks år sluttet dessverre de to med-oversetterne fordi folk rundt var negative til arbeidet. Men Gud har stadig sendt oss nye mennesker som kan hjelpe til i oversettelsesarbeidet.

Gud sørger for oss

Sammenhengen vi står i, har gjort at vi stadig har hatt utskiftninger i teamet. Det er en utfordring, men samtidig har vi fått erfare at Gud sørger for oss. En gang vi skulle sjekke noen vanskelige kapitler i Galaterbrevet, hadde vi fått hjelp av to menn. Arbeidet gikk veldig tregt. Da sendte Gud oss, helt uventet, tre ekstra personer i noen dager. Så plutselig hadde vi fem medhjelpere, og vi fikk sjekket boka på en grei måte.

Men vi er ikke bare utsendt for å oversette Bibelen, vi er også kalt til å elske k-folket. Ofte har vi hatt anledning til å være der for mennesker som trenger hjelp. Samtidig har de hjulpet oss. Sånn er Gud! I en periode ansatte vi ei dame som trengte penger til noen operasjoner. Vi har hatt en ung lærerstudent med oss noen år som trengte penger til å finansiere studiene. Og vi har hatt ei ung jente hos oss i en periode fordi hun ikke orket jobben sin lenger, og hadde behov for noe annet.

Gud åpner dører

Da vi ble kalt hjem til Norge i mars 2020, måtte arbeidet gjøres på nye måter. Jeg pleier normalt å gjøre noen av forståelsessjekkene selv, men kunne ikke gjøre

Vi oversetter Bibelen til folk som aldri har hørt før. Be om at flere må lese tekstene og se hvem Jesus er!

det uten å være fysisk til stede. På samme tid som vi måtte dra hjem, viste det seg at en tidligere medarbeider ikke kunne dra til utlandet for å jobbe under pandemien. Hun trengte noe å gjøre, og fikk samlet en gruppe på seks personer som sjekket 2. Korinterbrev grundig.

Med-oversetteren vi har nå, har vi hatt kontakt med siden han var 14 år gammel. Han var stemmen til Abrahams tjener da vi dubbet filmen om 1. Mosebok til k-språket. Han har også vært med i innspillingene av flere bibelfilmer og bibelappen vi har lagd. Han har lovet å stå med oss i arbeidet til det er ferdig. Han sier også at han tror på Jesus som Guds sønn og verdens frelser!

Gud har sannelig ledet, og Han vil fortsatt gjøre det. Det er Hans arbeid vi får ta del i som Hans medarbeidere. Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper. ■

Kvifor tek det så lang tid?

Mange undrar seg over at det tek så lang tid å omsetje Bibelen til eit anna språk.

Kvifor ikkje berre omsetje ord for ord og endre litt på setningsbygginga?

Kvifor er det så vanskeleg å få dei som omset til å forstå korleis dei skal gjere det?

Bibelomsetjing er i enkelte kulturar ein ganske kompleks prosess.

TEKST

CECILIE LEINEBØ THOMAS OG JOHANNE LEINEBØ

FOTO

UNSPLASH

Det er ikkje nok med Bibelen på det offisielle språket. For at Bibelen skal tale til hjartet må ein forstå det som står!

På Madagaskar har språkgruppene vi arbeider i, sjølve bedt om å få Bibelen på sitt språk. Dei omset den i samarbeid med konsulentar og misjonærar utanfrå. Nokre av omsetjarane er lærde, andre ulærde. Dette fordi dei som har høgre utdanning, ofte har gløymt mykje av språket sitt. I enkelte språkgrupper tek det årevis å få til ei omsetjing der Ordet talar til folket. Gjer den ikkje det, blir den ikkje brukt. Den fyrste gassiske Bibelen kom i 1835. Den vart omsett til merina-språket, som har blitt til malagasy offisielt, det offisielle språket. Det er også kyrkjespråket, og mange ser på det som Guds språk.

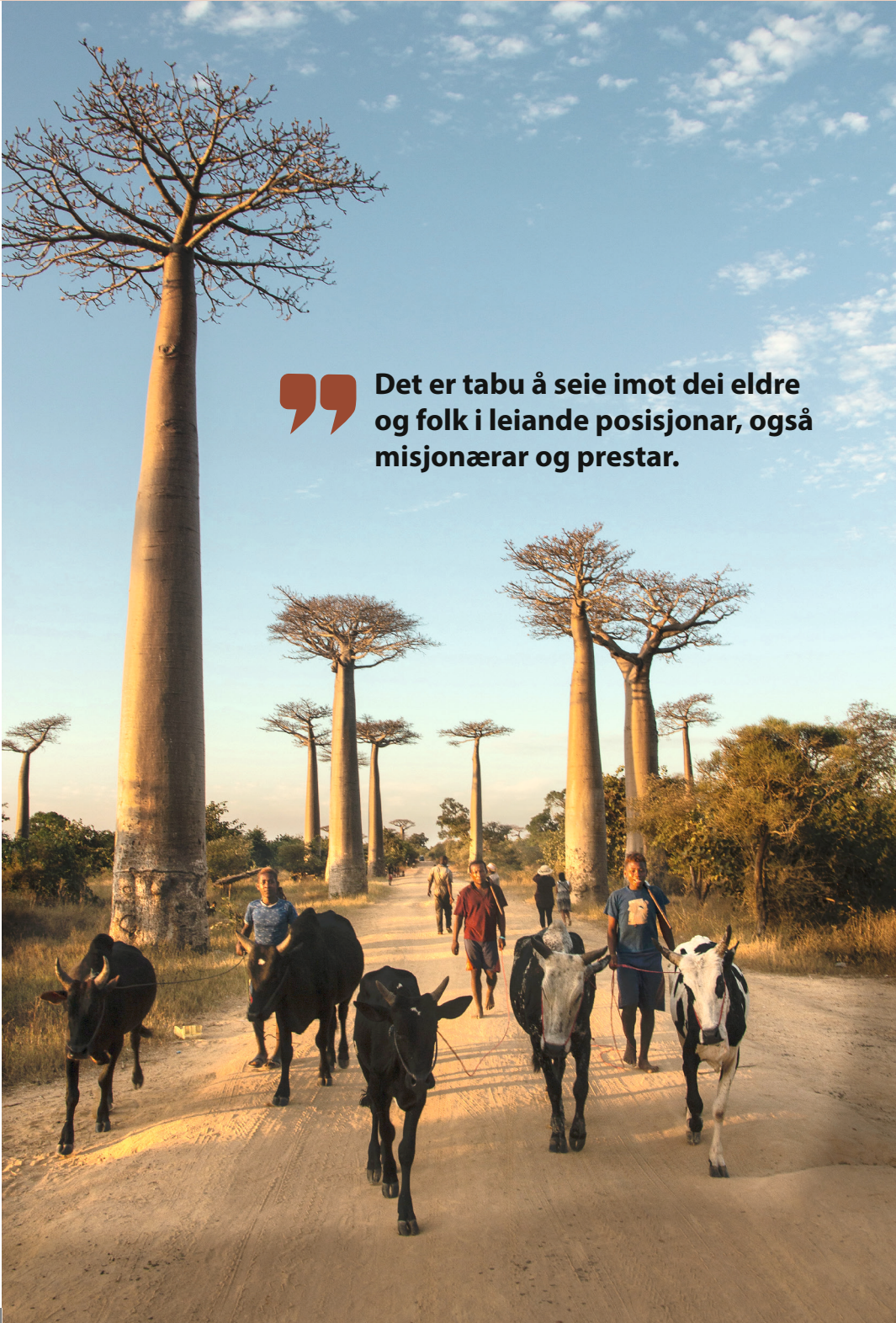
Tillit er nøkkelen til framgang

Kulturane i folkegruppene på Madagaskar kan beskrivast som ein stor løk med lag på lag av skikkar, tabu og tradisjon. Dei ytste laga representerer det som er

lett å sjå med auget. Dei neste laga krev det mykje tolmod og tid å kome inn til. Ditt kjem ein ikkje før folket stolar på deg og sjølve opnar opp. Tillit kan ikkje krevjast, det må fortienast. Det gjeld både folk ifrå andre folkegrupper og utlendingar.

Gassarane er generelt veldig høflege, men òg mistenksame. Historisk sett har det gassiske folket opplevd mykje undertrykking, både frå koloniherrar og andre folkegrupper. Endå i dag er det store spenningar mellom enkelte folkegrupper på grunn av ting som ligg fleire generasjonar tilbake. Eit anna moment er den djuptliggande folketrua og fedredyrkinga, med tabu og skuld. Bryt nokon eit tabu, opparbeider dei seg skuld som før eller sidan innhentar og straffar dei eller andre. Dette skaper mykje frykt.

Det er tabu å seie imot dei eldre og folk i leiande posisjonar, også misjonærar og prestar.

” Det er tabu å seie imot dei eldre og folk i leiande posisjonar, også misjonærar og prestar.

Heilagte språk?

Bibelspråket slik det står i Bibelen på malagasy offisielt, er for mange heilag. Orda for synd, skuld, nåde eller velsigning, vågar dei ikkje endre, enten orda kommuniserer godt eller ikkje. Når desse orda vert omsette til lokale språk, er det ofte sterk motstand. Det tek ofte årevis å forstå at det er budskapet som er heilag, og at den må tala til mottakaren. Kyrkja sin liturgi og ritual er trygg og god for dei som vert kristne. Det å seie fram ord, bønner, og synge lovsongar gjer at ein kjenner seg inkludert i eit stort fellesskap, sjølv om ein nyttar ord ein kanskje ikkje forstår.

Skulesystemet har vore basert på at ein skal kunne repetere, ikkje nødvendigvis forstå eller stille spørsmål. Ordrett repetisjon gav gode karakterar. Slik har også mange prestar blitt opplært. Det er lettare for dei å preike på malagasy offisielt fordi det er språket som vert brukt i teologistudiet. Folk med utdanning kjenner det ofte nedverdiggjande å bruke sitt eige språk.

Johanne, som har vore misjonær på Madagaskar i mange år, fortel om ei oppleving ho hadde på 90-talet:

– Vi var i ei ganske stor kyrkje i eit distriktssenter på vest-Madagaskar, der det budde mange forskjellige folkegrupper. Mange kom ein time før gudstenesta for å vitne, be og syngje. Ei dame i 80-åra, krøkt og

prega av eit hardt liv, reiste seg og byrja å be på sitt eige språk, tesaka. Då reiste ein eldste i forsamlinga seg og bad henne stoppe, for eit slikt språk kunne ikkje brukast i Guds hus. Eg gjekk gråtande ut og klarte ikkje å vere med på guds-tenesta. Der byrja trongen min til å kommunisere slik at folk kunne forstå at Gud snakkar alle språk.

Etter denne hendinga har Johanne investert mange timar i eiga språklæring, ikkje minst for å vinne tillit.

Etter kvart har ho fått lov til å sjå inn i fleire lag av kultur-løken. På same måten må bibelomsetjarane trengje inn i Bibelen sin bodskap, og det tek tid.

Stiller utsendingar spørsmål, er svaret ofte det folk trur vi vil ha. Er vi saman i landsbyane for å teste det som er omsett, opplever omsetjarane det som eksamen. Men stiller omsetjarane spørsmål til sine eigne, kan det opplevast som om dei held sine for ap. Då er det mykje lettare om ein av oss er

med og stiller spørsmål; at vi ikkje kjenner språk og kultur, er innlysande. Men vi kan ikkje alltid vere med.

Gjennombrot etter 17 år!

I ei folkegruppe tok det 17 år før omsetjarane hadde eit skikkeleg gjennombrot. I dette teamet er eit syskenpar bibelomsetjarar. Systera er eldst og meir skulert enn broren, og ho forventar at han respekterer alt ho seier og gjer. I 2018, etter 17 års arbeid, hadde broren eit stort gjennombrot og omsette eit heilt kapittel på rappen. Det var som ei openberring, orda rann ut av han. Systera vart sint fordi han hadde bytta ut ord og uttrykk dei hadde beholdt frå malagasy ofisialy. Ho vart fornærma, og æra hennar vart krenka. Det vart storkrangel. Men det var dette som måtte til for at arbeidet skulle ha framgang. Det gjekk endeleg opp for dei at orda på deira eige språk var likeverdige med malagasy ofisialy, og at om Jesus hadde kome til dei, hadde han brukt deira språk.

Det hadde kanskje teke mindre tid om utsendingar og konsulentar hadde reist rundt og samla ord og uttrykk, enn at det skal gjerast på og frå grasrota. Men resultatet hadde blitt ein bibel dei ikkje hadde eigarskap til, ein bibel som hørde til utlendingane. Denne modningstida skal vi ikkje skunde på. Kornet skal leggjast i jorda og få tid til å verte kløyyt og spire. Viss ikkje, får vi mange prosjekt der vi føler vi har prestert noko, men med lite resultat på grasrota. ■

” Då reiste ein eldste i forsamlinga seg og bad henne stoppe, for eit slikt språk kunne ikkje brukast i Guds hus.

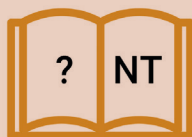
OPPDATERT BIBELSTATISTIKK

Hver høst får vi oppdatering på hvor mange språk som er i verden, og hvor mange som har deler av eller hele Bibelen oversatt. Tallene viser at arbeidet vi gjør har en effekt! I dag pågår det arbeid i minst 2700 språk. Vi er heldige som får være med på det som skjer.

DET FINNES

7378 SPRÅK

I VERDEN

1582 språk
hele Det nye
testamentet
(økt med
31 språk fra
2020)

1196 språk
har deler av
Bibelen oversatt
(økt med 36 språk
fra 2020)

717 språk har
hele Bibelen
oversatt
(økt med
13 språk fra
2020)

I dag er det
behov for å starte
oversettelse i
1892 nye språk,
som brukes av
145 millioner
mennesker

Totalt har 3495
språk noe av
Bibelen oversatt
til sitt språk.

Visste du at ...
alle språk med behov
kan ha fått påbegynt
bibeloversettelse
innen et par tiår.

Noen av kursdeltakerne. Målet er at disse skal arrangere traumebehandlingskurs der de bor.

Traumebehandling i Etiopia

Livet byr på vanskeligheter. Som kristne er vi ikke spart for lidelse, men vi har fått løfter om at Gud aldri vil forlate oss eller glemme oss. I Etiopia har SIL i år hatt opplæring av personell i traumebehandling. Vi har fått rapporter både fra folk som har fått opplæring i å drive traumebehandling, og fra deltakere på traumebehandlingskurs. Begge grupper vitner om at de har erfart Guds omsorg.

TEKST MARI JELMERT GODTFREDSSEN **FOTO** SIL

Traumekurs og opplæring

- ▶ I 2021 har 71 personer fått opplæring i hvordan arrangere traumebehandlingskurs.
- ▶ Alle som får opplæring, skal ta med seg det de har lært, og så arrangere kurs på sine hjemsteder.
- ▶ Opplæring av kursholdere er akkurat ferdig, og de har holdt kurs for mer enn 500 personer allerede.

Nye perspektiver

En mann som heter Gueley deltok på et av kursene. Etter å ha vært yrkesaktiv i over 20 år som psykolog og teolog, ble han overrasket over å se virkningen kurset har i menneskers liv. Han sier han har måttet gå i seg selv og endre forståelsen av hvordan mennesker håndterer smerte og lidelse. I traumebehandlingskurset får deltakerne mye rom, de leser bibeltekster sammen, og reflekterer over tekstene. Lederne er der mer for å lytte enn å gi råd. Gueley sier han må endre praksis og lytte mer.

En annen som har fått opplæring heter Mathewos. Han har stått midt i en kirkekonflikt i tre år. Ledere fra 54 kirker har opplevd forholdet til kirkens hovedledelse som vanskelig. Frontene har vært steile, og selv om

administrasjonen har forsøkt å imøtekomme kirkelederne ved flere anledninger, har det likevel ikke blitt noe løsning på problemene.

Mathewos opplevde undervisningen om tilgivelse som svært nyttig og tok dette med seg tilbake til kirken. Han fortalte om det han hadde hørt, og folk lyttet. Mathewos inviterte så kirkelederne til å dele sine problemer med hovedledelsen. Kirkelederne begynte å gråte og fortalte fritt. De tok med seg sin smerte til korset. På mirakuløst vis ble forholdet mellom de to partene gjenopprettet. I dag er alle 54 kirkene igjen forsonet med kirkens hovedledelse.

Gud helbreder

I mai 2018 ble området Takmy bor på tatt av skred. Takmy, som var pastor, mistet huset, hagen og all dyrkbar mark. Han og familien overlevde, men mistet absolutt alt de eide. Omfanget av ulykken var stort og tok håpet fra mannen. Han forlot kirken og klaget til Gud: hvordan kunne dette skje?

Takmy fikk mulighet til å være med i en traumebehandlingsgruppe denne

høsten, og opplegget hjalp han å bearbeide smerten. Han sier han gikk fra å anklage Gud til å sørge. En måned etter at første del av kurset var gjennomført, var han klar til å ta med seg smerten til korset. Han sier dette satte han i posisjon til å ta imot helbredelse. Noe har skjedd med Takmy. Han klandrer ikke lenger Gud, og klarer å se at Gud er god, til tross for alt som har skjedd. Han har begynt å gå i kirken igjen, og ser for seg at han på sikt kan gå inn i en pastorstilling igjen.

En katolsk prest i Tigray-regionen hadde lenge vært fylt med sinne. I Tigray har forholdene vært spent i lang tid, krigen har vært brutal, og opplevelsene hadde fylt presten med spørsmål. Omstendighetene ga ikke mening, og han forsto ikke krigen. Så fikk han anledning til å bli med på et traumebehandlingskurs, og i løpet av kurset merket han en endring i seg selv. Han begynte å nærme seg muligheten av å tilgi de som har påført andre så mye smerte og lidelse. Han har fortsatt en vei å gå, men prosessen mot helbredelse er startet. Kurset vil være svært viktig i årene fremover. ■

Be for Etiopia

- ▶ Etiopia er preget av krig og uro. Vi hører rapporter om massakre, overgrep og store lidelser. Fremtiden for landet er uvisst. Vi hører at det er vanskelig å finne løsninger fordi hatet er sterkt på begge sider.
- ▶ Be om at folket må bli spart for lidelser, og at kirken kan oppleve at Gud er der, midt i alt. Be også for SIL Etiopia som har et stort og viktig arbeid over hele landet. Be om at alle medarbeidere skal bli bevart og være trygge.

*Her ser du Poonzi i butikken sin. Vi vil hjelpe flere,
men trenger flere givere til bistand. Vil du bidra?
Kontonummer: 3000 20 75047*

**Kunne du levd på mindre
enn 10 kroner dagen?**

Våre partnere i prosjektet er ofte på landsbybesøk. I løpet av 2021 har team fra PCDP besøkt Poonzis landsby flere ganger. De har gitt folk undervisning om forskjellige temaer, som viktigheten av utdanning og helse, og undervisning i hvordan man kan få bedre økonomisk stabilitet gjennom yrkesutdanning og sparegrupper. For Poonzi var informasjonen om sparegruppene livsforvandlende.

TEKST

MARI JELMERT GODTFREDSEN

FOTO

PCDP

Poonzi er en 60 år gammel dame uten inntekt. Mannen hennes jobber som dagarbeider, men i hans alder er det ikke hver dag han får jobb. I området de bor i finnes det ikke noe Nav, ikke noen pensjonsordninger og ikke noe trygd de kan lene seg på. De får ikke endene til å møtes, og de vet ikke hvordan de kan løse problemet.

Poonzi og ektemannen er ikke alene om å ha det slik. Dette er et problem som opptar mange i landsbyene der vi har arbeid. Mange spør seg: hvordan spare penger når man bare så vidt har nok til å overleve? Sparegruppene gir kvinner og menn mulighet til å spare sammen, og i fellesskap ser de at de klarer å spare nok til at de kan ta ut små lån til oppstart av små bedrifter.

Sparegruppene fungerer slik at man må søke gruppa om å få lån. Alle gruppemedlemmene må si seg enige i planene, og så må alle gi godkjenning for å utløse lånet. Det vanlige er at folk ønsker å kjøpe en symaskin, en bod som beskytter klærne man har vasket for andre (som gjør vasketjenesten mer attraktiv og lønnsom ettersom man kan beskytte klær fra støv), startkapital til å

kjøpe inn varer til en liten butikk, eller annet.

Poonzi samlet kvinnene i landsbyen, og de klarte å starte en sparegruppe med hjelp fra PCDP-teamet. Kvinnene begynte å spare, og resultatene lot ikke vente på seg. Etter tre måneder hadde kvinnene klart å spare 500 kroner til sammen. Poonzi lagde planer og søkte om lån til startkapital for å åpne en liten butikk. I dag tjener hun mellom 10 og 25 kroner dagen.

For oss kan dette virke som små beløp, men for folket vi jobber med er stabil inntekt og et lite overskudd mer enn de er vant med. Arbeidet nytter! I dag har Poonzi tilbakebetalt lånet til gruppa, i tillegg har hun klart å spare penger til å kjøpe seg en geit. Tenk hvor

mye som er utrettet på bare et år! Fra å ikke ha nok til hver dag, har Poonzi og mannen fått økonomisk stabilitet. De har ikke bare mat hver dag, de klarer også å spare et lite beløp som de igjen kan investere.

Poonzis historie er ikke spesiell, det er mange slike historier i landsbyene. Arbeidet vi gjør er til hjelp for de mest marginaliserte folkegruppene. Vi vet at folk opplever en større verdighet, og folk ser at de kan utrette en forskjell i eget og andres liv. De har muligheter! Og når man innser at man har mulighet til å gjøre noe med sin egen situasjon, da får man håp. PCDPs motto er Linking hands, Building futures. Det er dette vi får være med på! ■

Parkari Community Development Program (PCDP) har vært støttet av Wycliffe og Digni siden 2007. Vi jobber etter en modell som viser folk i landsbyen hvordan man kan stå sammen og hjelpe hverandre.

Hvem: Barn, kvinner og menn fra minoritetsgruppen, parkari

Hva: Skole- og helsetilbud, undervisning om rettigheter og yrkesmuligheter, mulighet til mikrolån

Hvor: Landsbygda i Pakistan

Prøv deg som bibeloversetter!

Å oversette ord og uttrykk er ikke alltid lett. Man må kjenne språk og kultur godt, ellers kan en tekst bli ganske uforståelig! Alle språk har unike måter å uttrykke mening på. I Norge føler vi med hjertet. Det er der vi har vårt følelsessenter. Mens på yakan i Filipinene føler de med leveren.

Prøv å finn ut hva uttrykkene betyr!

1. tung lever	A. å være ydmyk
2. høy lever	B. å være sta
3. myk lever	C. å være stolt
4. god lever	D. å være bekymret
5. hard lever	E. å være lykkelig

Vil du ha en ekstra utfordring, prøv å oversette meningen med andre ord og uttrykk på norsk. Her er det mange muligheter om man er kreativ.

God lever = Lykkelig, glad, noe positivt
Myk lever = Ydmyk, lærevillig
Hard lever = Sta
Høy lever = Stolt
Tung lever = Bekymret, lei seg, trist

Syns du dette er interessant? Kanskje en tjeneste i Wycliffe er noe for deg? Ta kontakt for en uforpliktende prat.

Wycliffe

bibeloversettelse til alle morsmål og alle hjerter